

VIKTORIJA PETUHOVSKA

Nopietnība mani piesaista vairāk par jokiem.
Tie nepiestāv dziļumam un domām.
Cirks jau sen beidzies. Palikusi ikdiena. Sarežģīti vienkārša.
Kaut kas ir mainījies. Varbūt tā esmu es. Tur, tur, iekšpusē.
Kaut kas ir klusāks no ārpuses, bet iekšā bļautās pilnā balsī.
Pateikt nevaru. Esmu pārāk nopietna. Negribu pielietot knaibles, lai atbīdītu
lūpas. Nav vajadzības. Spēks jāizlieto citur – jāspodrīna domas.
Šķiet, es esmu visur, bet neesmu nekur.
Skriet? No savām domām nevar aizbēgt.
Tas ir smagākais cilvēka sods – tikt iesprostotam savā galvā.
Pat dziedāt es vairs nevēlos. Mans patiesais fans ir otrpus zemeslodei.
Man neapnīk lūkoties tukšumā. Tur nav nekā, bet ir viss.
Tik dziļš un patiess. Tas neprot melot.
Kāpēc tādā stāvoklī nevar palikt visu laiku?
No malas tas atgādinās mūžīgo sasalumu,
kas jau daļēji mani skāris.